

спокій. Скрізь у місті можна зустріти пам'ятки минулого, уписані в сучасне.

Тривожиться Письменник, бо чомусь і досі шануємо Полтавську баталію й спілкуємося мовою загарбника, занедбуємо власне й віддаємо перевагу запозиченому, бо валиться будівля Кадетського корпусу й мафами захарашено центр, утрачаємо зв'язок із рідним, бо мусимо якось виживати...

Хоч і хвилюється Іван Петрович, але й радіє. Бо лише українські школи й ліцеї в місті. Бо майорять над Полтавою українські прапори. Бо таки чути рідну мову й вишиванками цвіте Полтава.

Багато води стекло, минули століття, а рідна Україна залишається на карті Європи суверенною державою, омріяною Іваном Петровичем та його сучасниками-патріотами. І відважно бореться нині за свою свободу, дивуючи весь світ незламністю духу.

АРОМАТ СВОБОДИ. 06.06.2019

Майоріло б макове поле, якби не ковдра сірого пилу... Русоволоса дівчина Вкраїна тікає від війни. Вона ховає в собі терпкий біль, сльози матерів загиблих, кров на солдатських руках. Ще зовсім юна моя Батьківщина, а вже встигла пережити голод, війни, втрати.

Наче вже й були нещастя, але вона саме зараз відчуває дивне дежавю. Начебто вже й самостійна, але досі під задрісними, лихими поглядами. Родючі черноземи, зелені ліси та безкраї поля – усе приваблює сусідів, викликає нестримні заздрощі роздратувань та безмежне бажання відкусити ласий шматочок моєї Батьківщини – землі козацької, сильної, незалежної.

Проте Доля вплела їй у волосся надію на завтрашній день, віру в краще майбутнє. Натягнуті струни дівочої душі, але серце зігріте нестямною любов'ю нащадків.

Я вірю: вона здолає все. Дівчина Вкраїна сильна, незламна, незалежна. І макове поле зацвіте, забуяє, наповнить світ довкола п'янким ароматом свободи й радості!